

Nowa Reforma wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

Table with 4 columns: rok, półrocze, kwartał, miesiąc. Rows for W mieście, z dostawą do domu, w prowincji, z dostawą do domu, w prowincji, w państwach niemieckich, w innych państwach.

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji 241. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

W Łwowie sprzedawca numerów po 30 h. w Biurze drukarskim S. Sokółowskiego, ulica Trzeciego Maja 1. 5 i w Biurze Płakana, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 30 hal.

NOVA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ — ul. św. Anny 3 w Rybniku — Agnieszka J. Hopena i A. Salomonowicz, ul. Szczęśliwa 9; Murz dachowców M. Hopena, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sokalowie.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: W Łwowie Mur dachowców: A. Białoch, ul. Karłowicza 21; S. Bekowski, ul. Trzeciego Maja 9. W Jarosławiu: J. Szczęśliwa. W Tarnopolu: M. Koska. W Wiedniu: Hermann Goldschmid (sprzedaż oddzielnych numerów) L. Wollasla 6. — E. Duke Muchlingend. Hasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu a. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu. — B. Mosso, (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — K. Schalk, Wolsztal.

Głoszenia (inseraty) przyjmują Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca widnia drukiem pisemną na pierwszy raz 60 hal., na każdy następny raz 50 hal. — Do numeru niedzielnego i świętecznego 50 procent drożej. — Nadosłane po 2 K od widnia. — Głosy publiczne po 4 K od widnia. Ustawy tabelaryczne, epigramy, skomponowane, pierwszy raz 1 K. — Zakładniki dla „Nowej Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się na cenę 2 krot od 100 egzempli. dla zamiejscowych, a 1 K od 100 egzempli. dla miejscowych prenumeratorów.

Nowy rząd polski

Kraków, 25 października. Wiadomość o utworzeniu wreszcie w Warszawie nowego rządu musiała przynieść ulgę wszystkim, którzy z niepokojem śledzili na te dni i na to przewlekłe się tak nieskończonym w tej chwili sprawie, jak zorganizowanie rządu. Z małymi wyjątkami, które na charakter utworzonego gabinetu nie wywarły żadnego wpływu, zarówno kierownictwo, jak wszystkie najważniejsze resorty objęły narodowi demokraci, od eksponowanych poczynając, na mało letnich znanych i widzianych sympatykach tego kierunku kończąc.

Kiedy razem z upadkiem Rosji carskiej umiała także pionierstwo koncepcja polityczna narodowej demokracji, stroniłoby to stworzyć inną koncepcję, przystosowaną do zmienionych warunków, a zasadzając się na współdziałaniu z koalicyjną w przeciwstawieniu do koncepcji polskiej, jaką miały, czy też udawały, że miały, mocarstwa centralne. Narodowa demokracja postawiła sprawę polską w obojętnej koalicji i pozyskała dla niej tamtejszych kierujących między stami z Wilsonem na czele. Kiedy zaś tenż ostatnio przyszedł zwycięstwo ogólne koalicji nad mocarstwami centralnymi, zdobyło to stroniłstwo legitymację sukcesu, ze swoim sztandarem partyjnym, łącząc wielką sprawę dokonanego już zasadniczego rozstrzygnięcia sprawy zjednoczenia i niepodległości Polski.

Ustąpienie hr. Buriana.

Hr. Andassy ministrem spraw zagranicznych. (B. K.) „Magyar Tudovitan“ donosi: Cesarz przyjął dymisję ministra spraw zagranicznych hr. Buriana i w miejsce jego zamianował ministrem spraw zagranicznych hr. Juliusza Andassy'ego.

Odpowiedź Wilsona na notę Niemiec

Washington, 25 października. (B. K.) Sekretarz stanu ogłasza, co następuje: Z sekretariatu stanu wysłano do przedstawicieli Szwajcarii, który tymczasowo ma polecenie strzeżenia interesów Niemiec w Stanach Zjednoczonych, następującą oświadczenie: Departament stanu, dnia 23 października 1918 r. Mam zaszczyt potwierdzić odbiór noty Pańskiej z dnia 23 października br., którą przesłał nam urzędowo rząd niemiecki z dnia 20 października br.

Kamunikat wotum-egzempli.

Wiedeń, 25 października. (B. K.) Urzędowo donoszą dnia 24 bm.: Włoski teren wojny. W odcinku między Brentą a Piave i w obszarze Montebell wzmógł się ogień nieprzyjacielskiej artylerji do wielkiej gwałtowności. Także i na reszcie frontu rozwijały nieprzyjacielskie baterie żywą czynność.

Kamunikat niemiecki.

Berlin, 25 października. (B. K.) Urzędowo donoszą dnia 24 bm.: Zachodni teren wojny. W dolinie Lys toczą się dalej walki częściowe. Na południu zachód od Deinsze wypróbowana w walkach doźdźniowych od dnia 14 października 52 dywizja rezerwowa pod wodzą generała porucznika Waldorfa odparła ponowne ataki nieprzyjaciela nad linią kolejową Deinsze—Wagrogen. Po obu stronach Wichle odsunęliśmy się ostatniej nocy nieco od nieprzyjaciela i oddzielny oddział, który wieczorową noc zaatakował w okolicy Kastrat. Po stronie nieprzyjacielskiej brali udział w tych walkach belgijscy mieszkańcy kraju.

Wobec braku życia towarzyskiego...

Wobec braku życia towarzyskiego, wobec braku zebrań i zabaw wszelkich, na które nie powołali: ani poczucie przyzwoitości, ani wzgląd na żalobę wielu rodzin i widno niedzy dla ludności, opera stała się jedyną dozwoloną rozrywką i jedynym punktem zbornym towarzyszywa. Tu już przynajmniej cenzura urzędowa nie obchodziła i nie nie brzdąkała. A „ryświk polski“, o złotych cudnych włosach i ryświkach dółczanych, jakby z kamei greckiej wyciętych, coraz droższym stawał się publiczności.

IX.

Od tej pory życie Wandy Oestrya polniejsze i miśszem się stało. Z jednej strony melancholijna, łagodna, lecz pozbawiona barw gorących, jakby w cichym smętku i łezach skapania, wiosna czworoletnia rozkładała już swój urok w szczytach. Złukowała się, iż ze względu na nie, na ból i rozpacz dziesiątkowanej przez wojnę ludzkości, nie choo ukazać się światu, w postaci wszechpędznej królowej i władczyni, która na rydwanie swym, z pomieszczeniem słonecznym i kwiecistym urządziła się na ziemię, jak tryumfatorces, jak wózka szczęścia i nadziei, jak skarbnica nieprzebranych skarbów. Wiosna, jak niegdyś roku 1915 roku, nie chciała rzucić kontrastem bogactw swych i uśmiechów, ani wydatnie tam silniej bóla, nędzy i niedoli ludzkiej. Cicha więc była, smutna, jak gdyby odczarowała wszystko, co serca ludzkie pechodzą.

gdzie słuchacze zdawali się oddać wstrzymy-

gdzie słuchacze zdawali się oddać wstrzymywanie, by nie uronić jednego tonu, jednego dźwięku jej głosu, ośza głęboka wśród publiczności, stawała najsilniej wzruszenie ogólne. Zadać się wprost iż gardło jej, w którym słowidła ćwierkały, pełnię pod napelem fal głosowych, że outystka padnie, oddając życie za szczyt artystyczny i podległą nłość swoją, której bronila z taką mocą uczucia.

ANATOL KRZYŻANOWSKI

DOLA I NIEDOLA

POWIEŚĆ Z DNI TRWOGI I ZAMĘTU. (Ciąg dalszy.) Modliwa cicha, subtelna, jak szepc nieśmiały, a żarliwa, przedczuła stopniowo w melodyę tak natchnioną, jak szelest skrzydeł anielskich, tak rozwiewna, jak wiew duchów, niosących dźwięki jej, przed tron Wszech Pana i Stwórcy świata. Na to melodyi tej cichej, zaczęły stopniowo padać lzy dojmujące, krwiawego bólu. Lzy niedoli i buntu przeciw niesprawiedliwości losu; lzy protestu, przechodzące w potężny okrzyk bluźnierstwa: „Ojciec! czemuś mnie opuścił! Okrzyk, z którym na scenie, pada u stóp krzyżu, jak kwiat kosy podcięty. Ten okrzyk ostatni, potężny, a bólem swym rozdzielający, poruszył wszystkich do głębi duszy.

Wnio? Chcesz nas chyba z torbami puścić —

Wnio? Chcesz nas chyba z torbami puścić — mówił niezadowolony głosem słumkowym, przechodzącym w szepc ostry. — Spłotać darmo, boli gardło. Jak tak zacząć przepłotać twój głos, toż rzecz pewna, że na twoich występach psuki będą. Któżdy woli nasłuchiwać się darmo, niż drogo za bilet płacić. — Ależ zaśpiwaliśmy raz tylko, dla nawiązania tu stosunków towarzyskich. — Prawda, stosunki toż dobra rzecz, ale ja niegdzie lepsze od nich. No, niecham! — Udo-bruchany machnął ręką. — Słownie śpiewaliśmy. Wszyscy mi zazdrościsz... Spiewajko sobie! Co ty swoją rozmownością pańską zepsujesz, to ja muszę naprawić. Baw się dobrze. Masz piękne obywatelskie towarzyszywo, w sam raz dla ciebie dobrane. Idę na bilard. Wróć na wieczór. Bo kiedy się tu raz płaci hurtownie za wszystkie, to trzeba oszczędzać i gdzieś indziej grosza już nie wydadaw.

Powiedział wrzokiem po salonie i dodał:

Powiedział wrzokiem po salonie i dodał: — Miał twój kuzyn racyę. Tyle tu pań, towarzyszywo poważne, jeśd dają obfite, mogą być o ciebie spokojny i nie potrzebujesz się kłopotować. — Do widzenia, Wandeczku. Niech panie łaskawe, nie pozwól jej śpiewać więcej, bo to niedobrze dla głosu. Podgarnął czuba, ukłonił się i wyszedł, pozostawiając po sobie opinię: — To jakiś oryginalny, ale widocznie począwszy człowiek.

KONIEC CZĘŚCI PIERWSZEJ.

